

מסורת הש"ס

היינו קלקולא. אם היה מותר לערב אחמול והוא אסר: **מסחיל בשל שבת**. גרסה אחת לשניהם ומסחיל להזכיר שבת מחילה ומתן לנו את יום המנוחה הזה ואת יום חג פלוני הזה: **ומסייט**. הגרסה בשל שבת מקדש השבת ומו לא: **ואומר קדושת היום באמנע**. ומתן

לנו ה' אלהינו את יום המנוחה הזה
ואת יום חג פלוני היום: **פני חג**
קמיה דרבינא. במילתיה דרבי
מקדש ישראל והשבת והזמנים: **אטו**
שנא ישראל מקדש יליה. שקדמת
קדושת ישראל על שנא. שאלת
וזמנים תרין להקדים קדושת ישראל
לקדושת שעת ידי קדושת ישראל
מקדשו הם שאלו לא מקדשו ישראל
לא ימי הוינו דקדושת ישראל ויחזיקו

הגותות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה מים טון
וכ' ונמשמין יאמר אם
היום חול ומהר קדש
עירובי עירוב אם היום
קדש: (ג) תוס' ד"ה מלי
טעמא וכ' תנאי ואמוראי
דכא ודחתם יש למר
דחתם ודכא מייר:

גליון הש"ס

גם' רשכ"א אומר
מסלחה אשה תנוד פת.
פיו לקמן דף כב ע"ב
כרש"י ד"ה וכו' מתירין
וכחוס' שם :

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

ת"ר יו"ט של שבט
 (מנחם) ביה ליל אומר
 תפלה בעצ, תפלה
 בשבט שבת ומסיים בשבט
 שלש, ואומר קדושת היום
 באצבע, ארבעה תפלה
 שלש ארבעות ושלש
 אחרונה, ואומר אהה
 בתרונה באצבע, תפלה
 בשבט ואומר אהה
 לו ה' אלהים בשבט
 ים, המנה, ארבעים בשבט
 שלש בשבתה ובשבת
 תהלהו בשבת ומבט
 קדש, רבי אומר אף
 חתום בתפלה ישראל
 והשבת המוסר, והצידי
 רבינו אהי ישראל השבת
 והשבת, ומהם, ורשבת
 לא ישראל מקדש, של
 דור מקדש ארבעה.
 אמר רב יוסף הלל
 כרי רוחם בה ובדמיה
 בשבת כרוך מקדש ישראל
 ישראל והשבת, ישראל
 מקדש יום ליום.

הילכך מקדמינין קדושתן ישראל דאינן מקדשי להו לזמנים. תדיר שבת שהלה ל ושתחית ומנחה מתפלל שבע, ואומר אלהיו ואלהי אבותינו יעלה ויבא וגו', ומזכיר ריח, ואם חולו של מועד, אם פסח אומר של פסח, ואם סוכות של סוכות. בעב ומזכיר, ואם לא אמר מחזירין אותו, והכי הילכתא. ובמנפסין מתחיל בשל שבת

יום טוב פרק שני ביצה

שני ביצה **יז.**

אין ה'בה באותו הוונ. וז"ל אמאי לא קאמר הלכה כהנה קמא וי"ל דאי הוה אמר הלכה כהנה קמא הוה משמע אכל דבריו אף ממה שאמר מקיים שכל שבת וזא ליתא דהא קי"ל דהלכתא כרבי דאמר מוטע ברין מקדש השבת ישראל והומנים:

אמר רב תרדא אמר
מא' טעמא למקני שבתה בשבתא
לא, ולא"ת למה לי האי

טעמא האליכ טעמא דהכנה דלאמיר
צ"י בכל מערבין (עירובין דף נח: וסס)
מיו"ט לשבת מאז טעמא לא משום
הכנה וז"ל דאי לא הו"ל הויא טעמא
דמקני שביחה בשבתא משום טעמא
דקאמר משום הכנה לא אסרינן הויא
יש שם ספק דשמא חול הוא לגמרי
מכל מקום קשה דהתם צעירות
למה יז טעמא דהכנה שייך ויפוק לי
משום דמקני שביחה בשבתא לא יש
לומר דהתם מיייר צעירובי חלזות
ולא צ"י דלמקני שביחה ותכל ממק
קשה: מההוא דגעיין פרק הוורק דף
ע"ה גבי שביט מרע דקאמר איכי
תזיל ותחוד ותפתח והתם מיייר
בשבת דשרי לעשות קנין והכא אסר
למקני שביחה אפי' ביו"ט וי"ל דשביט
מרע צאני דהמירו עליו שלא חטקו
דעמו וטעם דמי חלוק בין שביט
מרע לאש אחר דהא המירו לו לגרש

בשבת ואין לנו מקדשין ואין מגרשין
ואס"ג דלא קאמר לקמזין אין מגרשין
מכל מקום למה יש לחלק בין קדושין
לגרשין ועוד דכחוספתא אמרין
בהדיא אין מקדשין ואין מגרשין ולי
נראה מדקאמר הכס"א א"י אמה מודה
משמע דלא פליג שום אדם עליה
והא פליג רבי עליה לעיל דלחמך
מערבין עירובי תנרות לכך נראה
לפרש דטעמא דהכא י"ט שום משום
הכנס והי"ק אסור למקני שבתא
בשבתא משום דהיינו הכנסה ואין
יומטין מיום טוב לשבת ואי"ת לרבי
יוחנן דלחמך לעיל (ד.ף. ד.) נולדה בזה
מוחלט דלא וקאמר טעמא לעיל
משום דלית ביה חסדא וכי פליג רבי
יוחנן אכל הני תנאי ואמוראי דהכא(ג)
ויש לומר דהתם מיירי בהכנסה שנעשה
בימים כגון עירובי תחומין ואס"י רבי
יוחנן מודה אכל מה שמתיר ר' יוחנן
היינו גבי דלא דהוה הכנסה בידי שמים
שנעשית מאלה:

מי שאלה היום זיכרתי

צריך לאקנוי קמחו לאחרים
ואי אמרת אין קמחו נאמר אין צריך
לאקנוי קמחו. ותמיהה הוילץ וקמחו
נאמר לה מועיל הקנייה לאחרים
יכול לסלק האיסור שבו כדי שיהיה
הוא עצמו חכם (כך) שגאבך ועוד
קשה כיון שהוא נאמר מזוהה עטם
מותר לאחרים אופין (לשט) בשבילו
וכי אחרים יכולים לעשות בשבילו מה
שהוא עצמו אינו יכול לעשות בשבילו
עצמו לכן נראה לי כגו' ודה"ב שכל
האמת הוא נאבך ואין קמחו נאבך
מזי לאקנוי קמחו לאחרים ולזו מועיל
הקנין ואי אמרת הוא נאבך וקמחו
נאבך לא מזי לאקנוי קמחו לאחרים
דהא לא מועיל הקנין ופסוקו גרם
ש"מ הוא נאבך ואין קמחו נאבך:

וּבְלִבָּהּ

הילכן מקדימין קרושתינ דישאל דאיען מקדיש להו לזמנים. ת"ר שבת שהלה להיות ב"ית א בחולו של מועד. עובית שחיתת זמנה תחילת שבע, ואמר אליהו ואליה אבאיהו יעלה ויבא וגו', ומזכיר מעין קמאריה, את אור ר"ח אומר של ר"ח, את אור של מועד, את אור שבת, את אור של פסח, את סוכות של פסח, עשוריה ור"ח ור"ח, אלהיו בעמק ישראל וכו'. ואם לא אמר מחזירין אור פסח, הו"ל היכלתא. ובמספיק מחזירין בשל שבת ומסכים בשבת, אלא קרוש דרש וכו'.

עין משפט
גר מצוה

בזו א מ"י מ"ג מהלכות
הפלה הלכה ה שמג
עשין יט טושי"ע א"ח ס"י
תפז קע"ף א:
י"ז ב מ"י שם הלכה יא

סמג שס טיש"ע א"ח
סימן תכה סעיף א וסימן
תל סעיף ט וסימן תרכג

[illegible][illegible]

אפי ליה ולא אחרים אפו
נאמר לא אפי אחריו אפו

ולא צריך לאגודי קמחו לאחרים, אלא הוא שנאמר א אתי אחידי להן חקקה אלא אם יקנה קמחו לאחרים וימסרנו להן, נעשה בשלהן ומותר להן לבר ואפה מאי, כלומר קנסינן ליה ומנעינן ליה לאכול מה שנאפה, אי לא.



Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones